

מהתבואה, מותר, כיון שתרומת תבואה מעולם אינה דבר הנדור. כי גם מעיקרא, בהיות התבואה טבל, היא לא היתה נחשבת כדבר הנדור אלא דבר האסור!

ומשנינן: לחמי תרומת תודה נכללים גם הם במה שאמרה המשנה לקמן "כחלת אהרן וכתרומתו".

והא קא משמע לן המשנה שהכלילה אותם בכלל תרומה, שתרומת לחמי תודה — בכלל תרומתו היא!

ואיבעית אימא: תרומת לחמי תודה, נמי — אפשר שקודם זריקת דמים היא נעשית.

וכגון, דאפרישינהו ללחמי התרומה מלחמי התודה עוד בזמן הלישה של הבצק, שאז עדיין לא נזרק הדם של זבח התודה, ונמצא שלחמי התודה היו קדושים בקדושת קרבן, שהוא דבר הנדור.

ומוכיחה הגמרא שיש אפשרות להפריש בשלב כה מוקדם את תרומת לחמי התודה —

וכי הא דאמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל: לחמי תודה שאפאן בארבע חלות מארבעת הסוגים של לחמי תודה — יצא.

ועתה דנה הגמרא בדברי שמואל, ומוכיחה שבהכרח יש להעמיד את דבריו בכגון שהפריש את לחמי התודה בשעת לישה:

והוינן בדברי שמואל, **והכתיב "ארבעים לחמים"**, וכיצד אמר שמואל שאפשר לאפות את לחמי התודה בארבע חלות!

דהיינו, השקלים שהיו "תורמים" אל תוך שלש קופות מתוך כל הכסף הנמצא ב"לשכה" [בעזרה, ליד המקדש].

בלישכה היו מרכזים את כל השקלים שהתקבלו מידי שנה בשנה מתרומת מחצית השקל של עם ישראל, ובכסף שבקופות, ש"נתרם" מתוך כל השקלים שבלשכה, היו קונים את קרבנות ציבור.

ונמצא, שהמתפיס ב"תרומת הלשכה", אמנם בהשתא קא מתפיס, בממון שיש בו עתה קדושת קרבן, שהוא דבר הנדור, ולכן הוא אסור.

אך מקשה הגמרא:

אבל המתפיס בתרומת לחמי תודה, מאי? מה דינו, לדעתך, שבדהשתא קמתפיס? — מותר. שהרי עתה אין הלחמים קדושים בקדושת קרבן.

אם כן, תיקשי, **ליתני** במשנתנו המתפיס בתרומת לחמי תודה לאחר זריקת הדם, מותר.

ויש חידוש בדבר זה יותר מהדין שהמתפיס בתרומה או בחלה מותר — שעל אף שמעיקרא היו הלחמים הללו קדושים בקדושת קרבן, שהיא "דבר הנדור", בכל זאת לא נאסר הדבר שהוא מתפיס עתה בתרומת הלחמים. כיון שבדהשתא קמתפיס, ועתה אין בלחמים שנתרמו קדושת קרבן, אלא יש בהם רק דין אכילה, שיהיו מותרים באכילה לכהנים ולא לישראל.

וכל שכן, שהמתפיס בתרומתו שתרם

כאשר אוסר האדם בנדר דבר שכבר היה אסור, אז אם מתפיס בו לא חל נדרו, לפי שבעיקרו